

Hic Phrygio holosericum optimum in particulas confindat: caussas ipse nouit; opus elegans, artificiosum inde prodibit. Hoc Deus ab Abele cepit, & ad lobum perduxit; inde ad Tobiam, ad Isaiam, Ieremiam, prophetas alios: ab his ad Christum, ad Apostolos, ad Stephanum, Lautentium, Vincentium, martyres innumeros. Venustum hoc opus totum ac perfectum Phrygionis nostri supremo die spectabimus.

Tobiam Phrygio noster miseria multiplici conscienti, diuersas ob caussas. Illarum aliquot numeremus. 1. Ut illustris virtus, & patientia illius singularis, se Deo dignam præberet, & luciendo iner aduersa cresceret; certè sicut liberalitatem non exercebit, quem omnis pecunia destituerit, ita nec solida patientia dabit pecuniam, quem nulla preecesserit aduersa. 2. Ut ead virtus aliis quoq; innoteceret. Eruditè canit poëta verus:

Qua lateat, inque bonis cessat non cognita rebus

Apparet virtus, arguiturque malis.

3. Ut eminentissimam Tobia virtutem, non solum alij scierint, sed & imitetur, ut ideam actionum illustrium. Hanc assignas caussam sacer historicus. Ut, inquit, post ei daretur exemplum patientie ipsius. Jobus & Tobias exactissimi patientia preceptores. 4. Ut Tobiae apud Deum promerita plurimū augecerent. 5. Desiderium, ac sitis Dei in promouēda salute nostra. Quod expeditens Ambrosius: Quanta est, inquit, circa nos Dei nostri solicitor! illos examinat, vt nos erudiatis; illos conterit, vt nos acquirat; eorum cruciarus nosfros vult esse profectus. 6. Ut virtutis studiosi non nimis alte sapiant, & sepe plus aquo extollant, aut ab aliis extollantur, Deus illis præcidit alas, opes subducit, valitudinem affigit, obrectatores & aduersarios non reprimit, in communes cum aliis miserias eos deicit. 7. Ut immensa Dei potentia hinc effulget, quæ suis apimum, vires, tolerantiam suppeditat, & demum à periculis, & malis vniuersis liberat. 8. Ut mundus tam turbulētus, vt praesens vita tam amara despere incipiant, atque ut hoc vitæ tedium cogitationes crebras & sanctas de abitu ad meliorum vitam, & de beatitudine, de paradisi gaudis inflamerit. Exiliū desipiat, patria dulcescat, 9. Ut iij. qui plura & grauiora patiuntur, documento, & solatio sint ceteris cogitantibus: O quanta isti, & isti, & illi sunt passi! bona omnia insuper & vitam inter gemitus & dolores, inter contumellas & probra perdidunt. Illi ipsi, quos hodie nouimus & oculis contuemur, quanta patiuntur! Et tamen suis necessitatibus attemperant, aquo animo sunt, Deo gratias agunt, inter tot miseriarum arboribates a Deo non recedunt. 10. Ut afflictiones & tristitia velut pia-
cules flammæ commissas noxas aboleant & extinguant, Deus, cum soluendo non simus, sua iustitia sa-
tisfacit de nostro tergorre, idque ex gratia Ita, quod Iu-
risconsulti dicunt, gratiōe rationes expugnit, solu-
tione non sibi moneta explicat præsente. Epuloni purpu-
rato in flammis dicitur: *Fili, recordare, quia recipisti bona in via tua, Lazarus similiter malum autem hic con-
fatur, tu vero crincicias.* Melius est hic vri & fecari, vt in
eternum parcatur. Quando igitur brevioribus his
peccatis patienter toleratis peccata non tantum extin-
guuntur, sed & magna celestium donorum fini accep-
tum.

Chrys. to. 3. 10, non immerito dixit Chrysostomus: *Mullos audiui prima omnia talia querentes. Quid tandem ille modestus & mansuetus nū hom. ad homo ab alio quodam impio & improbo per singulos dies tra-
bitur & immunerat patiuī molestias, & Deus permittit?*

Quare aliter accusatus iniuste mortuus est? Ille submersus est, inquit, alius precipitatus? Et multis possumus referre sanctos, & temporibus nostris, & maiorum nostrorum, qui multas sustinuerunt tribulationes, differentes & varias. Ut igitur horum omnium rationem videamus, & neque ipsi tumultuerint, neque alios scandalizatos negligamus, nunc dilige-

Vixit Sah-generis diuendis intendamus. Varia enim, & omnimodo san-

*ctorum afflictionis caussas numero octo charitati vestre dice-
re possum. Idcirco omnes vos ipsas cum diligentia colligite, &*

*sient quid nulla deinceps nobis venia & excusatio dabi-
tur, si de contingentibus scandalizemur; quippe qui, cum*

*sunt multe occisiones, antiqua nulla sit ita tumultuosa, &
perturbabimur. Itaque prima quidem est, quod cum facile in*

*arrogantium proper moritorum magnitudinem & miraculo-
rum tollantur, ipsos sint affligi. Secunda, ne ceteri maiorem*

*babeant de ipsi opinionem, quam humana patitur natura, &
ipsos Deos non autem homines esse arbitrentur. Tertia, ut &*

*Dei viri apparet per ergoletos, & compeditos, exuperans,
& predicationem auges. Quarta ut ipsorum illorum pacien-
tia manifesta sit, non propter mercedem Deo seruentum,*

*sed & tamquam exhibentium gratitudinem, ut & post ipsi ma-
la sincera in ipsi benevolentia ostendatur. Quinta, ut de re-
surrectione cogitemus: cum enim virum in factum, & multa*

*plena in virtute, innumeris passum mala, & sic hinc digressus
videtur, oportet ex hoc omnino aliquid de illo iudicio cogita-
re. Si enim homo pro se laborantes sine premiis & retribu-
tione abire non permittit: multo magis eos, qui tantum labora-
uerunt, nupquam incoronatos remanere Deus decerneret. Se-
autem ipsos laborum suorum retributione priuare non elegit,
omino neceſſe est, quoddam aliud tempus esse post praefi-
xum, per quod praefatis ritus laborem retributionem*

*reciperent. Sexta, ut omnes in gratia incidentes sufficienter
consolationem & mitigationem habeant, in eos resipientes,
& malorum, que ipsi accidere, recordantes. Septima, ne Septimas*

*quando exhortamus vos ad illorum viventem, & cingue di-
cimus: Imitare Paulum, imitare Petrum; propter gestorum*

*excessum, alterius ipsi nature participes fratre cogitantes, ad
initiationem corporis. Octava, & quando beatus vel misericordia
nos cense oportet, dicamus, quos quidem beatos, quos au-
tem miseros & errunos putare debeamus.*

*Tot igitur habentes caussas de Satisfactione, afflictione di-
cendas, ne in tentatione indigemur neque angustiemur neque*

*afflictione cum multitudine: sed & ipsi nostris instruamus animos &
non est in dignitatem, sed & ipsi nostris instruamus animos &*

*alios hac doceamus: Etsi videris hominem in virtute vi-
uentem, philophibianum se in templo placemus Deo postea innu-
trandum.*

*Etsi videtur aliquem in tribulibus vacantem operibus, & aliquid vile ex-
pediendum, postea supplicantem, ne tumultueris. Etenim no-
ni multos sepius talia querentes. Ille, inquit, ad templum*

*peregrinatur est pauperibus pecunias perferens, & in naufragi-
um incidit, & amicti omnia. Alter rursum idem faciens,*

*in larvam incidit, & rix animam suam salvauit, manus inde
discendens. Quid igitur dicimus? quod horum nullo tristari*

*oportet: etsi enim naufragium fecit, sed & habet insititia
fructum appensum: sua enim omnia impletuit, collegit pe-
cunias, depositas, cum recipisset, abibat, peregrinationem*

*attigerat: naufragium vero de reliquo, non de ipsis fuit
sententia. Sed quare hoc Deus concessit? ut hunc spectatum*

*exhiberet. Sed pauperes, inquis, priuati sunt pecunias. Non
tantum tu pauperum prouidentiam habes, quamam, qui fe-
ci eas Deus: etsi enim his priuati sunt, tamen aliunde po-
test maiorem copiam occasionem ipsi præbere. Ne igitur ge-
fornationes repente, ipsum reprehendamus, sed in omni-
bus glorificemus: non enim imprudenter, & temere talia*

se fieri permittit.

*Tobias triplex illustris sua patientie dedit specimen. Triplex spe-
cium. Non est contritus contra Deum, quod plaga cimæ pati-
ceccit ei enemur. Duplex solent assignare tristitia, &*

*Vix secundum Deum est, qua penitentiam in salutem
stabilem operatur. & Hanc etiam senecti sancti cum bo-
nis spoliarentur, cum ad tormenta raperentur, cum domum Deum,*

*inopia, morbis, doloribus exercerentur. Sentiunt hæc
amicis Numinis, & ingemiscunt; nec enim ferrei*

*& lapidei sunt, sed aduersus Deum nihil querulæ vo-
cis emittunt, mæcent illi & tristantur, ad diuinam*

*tamen voluntatem se conformant. Afflida illorum
voce est: Ita pater, ita mi pater, quoviam se placitum fuit*

*Mag. 1. 1. 2. 5
ante Cū Christus tragediam illam cruentam or-
diretur.*